

סיפורים לנוער "קטו"

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשי הקשר שלכם או כתובות של מעוניינים בעלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אך הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתרצו בתרגום של ווארד.

בכל שנה מחדש (עוז ארבל)

מבטו של ג'ייקוב נתקל במכתב שהודבק למקרר, וליבו החסיר פעימה. גם בלי לקרוא את הכתוב, הוא ידע היטב לשם מה הוא נשלח – לזמן אותו אל פגישת העדכון השנתית אצל מר שפיגלר. בכל שנה מחדש קיבל ג'ייקוב את המכתב, תלה אותו על המקרר ובאמת רצה להגיע, אך לבסוף הוא לא העז לעשות זאת. עשר שנים קודם לכן פגש ג'ייקוב לראשונה את מר שפיגלר. הוא היה אז צעיר נמרץ, עם להט בעיניים, ובמוחו רעיון חדשני שישנה את העולם. כדי שיוכל להוציא את רעיונותיו לפועל נזקק ג'ייקוב לכסף רב. מר שפיגלר היה איש עסקים מצליח, שהשקיע בדור היזמים הצעיר. אחרי פגישה ארוכה ומתוחה בין השניים ניאות מר שפיגלר להשקיע סכום עתק ברעיונותיו של היזם הצעיר והנלהב, שהיה בטוח שבתוך כמה שנים רעיונותיו יכבשו את העולם. 'אולי השנה אלך... אני חייב לשים לזה סוף!' הרהר לעצמו ג'ייקוב. אלא שרגע לאחר מכן הוא נזכר בכל הכישלונות והחובות שצבר במשך השנים. 'אין סיכוי', נאנח בייאוש. 'אין לי פנים להגיע למר שפיגלר. הרסתי הכול, אני פשוט כישלון'. ג'ייקוב הסיט את מבטו מהמכתב שעל המקרר, דוחה את ההחלטה לזמן אחר.

אחרי כמה ימים נוספים שבהם המחשבות הציפו אותו, אזר ג'ייקוב אומץ והתקשר למספר שהופיע בתחתית המכתב: "שלום, מדברת המזכירה של שפיגלר. איך אפשר לעזור?" ג'ייקוב ענה בקול מהוסס, "שלום, מדבר אדם עצמון, זומנתי לפגישה אצל מר שפיגלר ורציתי לעדכן שאגיע כמתוכנן". המזכירה השיבה: "אעדכן את מר שפיגלר". בעוד תאריך הפגישה מתקרב, התאמץ ג'ייקוב לחשוב על הדברים שיאמר בפגישה. כל הניסוחים שחשב עליהם לא הצליחו לכסות על הכישלון הצורב שלו ושל רעיונותיו, ובטח שלא על ההפסדים שנגרמו למר שפיגלר. לבסוף, אחרי לילה ללא שינה, נסיעה מורטת עצבים ומחשבות בלי סוף על הימנעות מהפגישה – הוא התייצב בכניסה למשרד של מר שפיגלר. אתה ג'ייקוב?" שאל אותו השומר באופן מחשיד. "כן", ענה ג'ייקוב. "יופי שבאת... כולם מחכים לך בפנים". ג'ייקוב חייך בנימוס ופסע פנימה. 'בטח הוא התבלבל עם מישהו אחר, אני בטוח שאף אחד לא מחכה לי'. הוא התקרב לדלפק וכחכח בגרונו. "רק רגע..." הגיבה המזכירה שהבינה את הרמז. "כן, אני איתך", אמרה לבסוף והרימה את מבטה. "אהה

ג'ייקוב, ברוך הבא! מר שפיגלר מחכה לפגוש אותך, אני מייד ניגשת לעדכן אותך שהגעתי. המזכירה מיהרה לעבר המסדרון, משאירה את ג'ייקוב נבוך ומבולבל.

בעודו עומד ליד הדלפק, נכנס בריצה איש בחליפה מבהיקה. "הוא כבר הגיע?" הוא פנה אל ג'ייקוב וניסה להסדיר את נשימותיו. "מי הגיע?" השיב ג'ייקוב. "ג'ייקוב פירסט, הוא כבר פה? רצתי הכי מהר שיכולתי..." האיש הממהר פנה אל המסדרון ונעלם מעיניו בזריזות. 'מה קורה כאן?!' תהה ג'ייקוב. צעדים מדודים נשמעו מכיוון המסדרון. מר שפיגלר פסע לעברו של ג'ייקוב, מחויך ונינוח למדי. "שלום ג'ייקוב", הוא אמר. בבת אחת התפרצו רגשותיו של ג'ייקוב: "אני מצטער כל כך מר שפיגלר! באמת לא התכוונתי, חשבתי שאצליח..." מר שפיגלר קטע את דבריו של ג'ייקוב ואמר: "אני מבין ג'ייקוב, אבל למה לא הגעת עד עכשיו?" ג'ייקוב השפיל את מבטו וענה בקול שפל: "לא העזתי להגיע, לא אחרי כל הכישלונות שלי". מר שפיגלר הניח יד על כתפו של ג'ייקוב והוביל אותו אל חדר הישיבות. כשנכנסו הופתע ג'ייקוב לראות את החדר עמוס באנשים. נמצאים כאן הבנקאי, יועץ הלקוחות, מנהלת המוצר, מנהל השיווק, יועצי תוכן – כולנו כאן כדי לעזור לך להתגבר על הקשיים ולסלול יחד את הדרך שלך להצלחה. "ללא מילים הפנה ג'ייקוב את מבטו למר שפיגלר בהבעת תודה, והוא המשיך ואמר: "חיכינו לך ג'ייקוב, בכל שנה מחדש *."

בכל שנה מחדש הקדוש ברוך הוא מחכה לנו באהבה ובנאמנות. הוא יודע שאנחנו רק בני אדם, הוא גם יודע שהמשימה שלנו כאן מורכבת, הוא לא מצפה שנעשה את הכול לבד. אבל הוא כן מבקש מאיתנו שנבוא בלב פתוח, שנהיה כנים ואמיתיים לגבי הרצון והמאמצים שלנו, והוא כבר ידאג לתת לנו את כל הכלים והעזרה הנחוצה בדרך כדי שבשנה הבאה נגיע עם הצלחות גדולות יותר.

המכרה האמיתי (דרור הראל)

המשאיות העמוסות פרקו את הציוד בזו אחר זו. ג'ייק הביט במחזה בסיפוק. הוא תכנן להתחיל בהקמת מכרה נחושת גדול, שיספק נחושת לענפי התעשייה ששיוועו למחצב הנחושת. "חברים! יש לפנינו רק השקעה של כמה חודשים ואז נתחיל לקצור פירות!" קרא בהתלהבות לפועלים.

בעבר עבד ג'ייק כפועל במכרה נחושת ורכש את כל סודות המקצוע. הוא רכש מיומנות בכריית פירים ומנהרות ושלט היטב בהנחת המסילות והקרונות שהוציאו מבטן האדמה סיגי נחושת והסיעו אותם ישירות לתנורי הזיקוק. ג'ייק חלם תמיד לעמוד בראש מכרה נחושת. כשהחלה להתפשט שמועה מבוססת שמרבצי נחושת גדולים נמצאים בקרבת נחל קולוראדו, קפץ ג'ייק על ההזדמנות. הוא לווה סכום כסף עצום ושכר קבוצת מחקר קטנה. הקבוצה יצאה וערכה מדידות ובדיקות באזור. לאחר שנמצא השטח המתאים, החל בגיוס פועלים ובקניית ציוד בהיקף עצום לבניית המכרה. הממשלה התחייבה לסייע במענק כספי רק כאשר הצלחת המכרה תהיה עובדה מוגמרת.

ג'ייק היה אומנם מומחה בכל הקשור לכרייה, אך לא במה שקשור למזג האוויר. החורף המושלג והרוחות העזות הפתיעו את הכורים. היו ימים שבהם העבודה הושבתה לחלוטין. גשרים התנתקו וציוד יקר ערך ניזוק משמעותית מפגעי מזג האוויר. ג'ייק החל להבין שחלום המכרה לא יבוא בקלות. כמו כן הוא ניסה לייצר חיי חברה והציע לכורים להביא את משפחותיהם למקום. חלקם נענו לרעיון, ובמקום נוצרה עם הזמן מושבה קטנה. על פי המצופה היו הכורים אמורים למצוא מצבור נחושת גדול, להעלותו ולהתחיל לזקק אותו. ואולם המציאות אכזבה... הכמויות שנמצאו היו זעומות, ורוח העשייה בקרב הפועלים החלה לדעוך. קיטורים רבים החלו להישמע בקרב הכורים על העבודה, על המחסור באוכל ובעיקר על השכר שעדיין לא הגיע. ג'ייק נאלץ לנסוע לערים הגדולות ולגייס הלוואות נוספות להמשך פעילות המכרה. הממשל, שהבטיח תמיכה, החל להסתייג ולרמוז שהוא לא ישתתף במיזם.

החורף הופיע בשנית והיכה בכל עוז בעירת הכורים הקטנה. הקור היה נורא, והעבודה נעשתה כמעט בלתי אפשרית. ערב אחד נפרצה דלת הבקתה של ג'ייק. בפתח עמדו כמה כורים סמוקי פנים וצעקו: "הֵבֵא לָנוּ משכורות ושחרר אותנו מכל ההרפתקה הזאת! נמאס לנו! הבטחת הבטחות ולא קיימת!" קראו בזעם. ניסיונות הפיוס של ג'ייק לא זכו למענה. ג'ייק שילם, ולמחרת עזבה קבוצת הכורים הראשונה את האזור. יום אחד הגיע מכתב אזהרה מהבנק, ובו נכתב כי אם המכרה לא יחל בהחזרת הלוואות הענק שלקח על עצמו, מחלקת הפלילים של המשטרה תיכנס לעובי הקורה. ג'ייק חש שחלומו עומד להתנפץ. בלילה הוא לא הצליח להירדם. הרוח שחדרה מבעד לסדקים הזכירה לו כמה סדוק ושבירי מפעל חיינו. מראה העננים בבוקר לא הותיר ספק בדבר סופה אדירה שמתקרבת. הפועלים המעטים שעוד נותרו במחנה ארזו במהירות את חפציהם, לאחר מכן ניגשו לג'ייק וקראו: "לא נוכל להישאר! שחרר אותנו, המכרה אבוד!"

הסופה פרצה במלוא עוזה. ג'ייק החליט להישאר בתוך אחת המנהרות. קול הרוח בחוץ היה מחריש אוזניים, חתיכות טיח ואבן החלו לנשור מן הקירות. "זה נשמע כמו סופת הוריקן", הרהר ג'ייק בפחד. הוא עמד בפתח המנהרה והמתין לבאות. שעות הלילה חלפו ועימם גם הסופה. כשהחלו קרני שמש ראשונות לצאת, הביט ג'ייק בעצב במנהרה, שסדקים רבים נראה בה כעת. לפתע עצר בתדהמה. מבעד לסדקים וקליפת האבן שהתקלפה נצצו נקודות זוהרות. ג'ייק התקרב והביט משתומם המכרה המקולף נצץ באין ספור נקודות נוצצות. "זהב!" קרא ג'ייק בתדהמה. "המכרה מלא זהב! לא ייאמן!" ג'ייק פסע כחולם במורד המנהרה והביט משתומם בקירות הגלויים והנוצצים. תחושת רוגע עצומה החלה להתפשט בו. "מכרה הנחושת קרס, אך תחתיו נתגלה מכרה זהב *!"

לכל אדם יש חלומות שהוא רוצה להגשים. לפעמים הוא משקיע כסף, זמן ואנרגייה כדי להגשים את חלומותיו, אך ההצלחה אינה מאירה לו פנים, והוא עלול לקרוס לתוך עצמו בייאוש חלילה. אך עליו לדעת כי דווקא הסדקים שמערערים את החלומות הישנים, יכולים להיות אלו שיגלו לו את האוצרות הגדולים ביותר של חיינו. אין ייאוש בעולם כלל!

המנגינה הנשכחת (איתמר מאיר)

מאות אנשים גדשו את היציעים באולם הקונצרטים המפואר של העיר, והמושבים היו מלאים עד אפס מקום. הציפייה הייתה מרגשת במיוחד לאור העובדה שהייתה זאת ההופעה הראשונה של הפסנתרן הצעיר דניאל, שהיה בסך הכול בן עשר שנים.

ברגע שהמנצח סימן את האות, עלה דניאל אל הבמה והתיישב מאחורי הפסנתר. התרגשותו הגדולה ניכרה היטב על פניו הצעירות, כאשר אצבעותיו רצו במהירות על גבי הקלידים והקהל הגיב בתשואות סוערות לצלילים הקסומים.

באחד המעברים לאחד הקטעים בקונצרט, סימן המנצח במקלו והסימפוניה נשמעה במלוא הקצב, אבל רק קול אחד היה חסר במכלול הצלילים... צלילי הנגינה של דניאל על הפסנתר, שהפסיק לנגן והיה נראה מבולבל, התזמורת המשיכה לנגן אבל דניאל הביט לכל עבר מבולבל וידיו רועדות, והיה נראה שהוא שכח את אחת המנגינות המרכזיות בקונצרט.

לפתע עלתה על הבמה מול הנוכחים המופתעים ילדה קטנה כבת תשע. הייתה זו נעמה, אחותו הקטנה של דניאל. היא נעמדה מולו ואמרה: "אל תפחד דניאל, אתה יכול!" והחלה לבצע את תנועות המנגינה שהוא היה אמור לנגן. חיוך עלה על פניו של דניאל. הוא קיבל ביטחון והחל לנגן. דניאל התרכז והמשיך לנגן את הקטע במקצועיות מדהימה עד הסוף, והקהל הגיב במחיאות כפיים סוערות.

מייד לאחר הקונצרט מיהר דניאל לאחותו הקטנה וחיבק אותה בהתרגשות. "תודה רבה לך, הצלת אותי!" אמר בהערכה. "אבל איך ידעת לעשות מולי את התנועות המתאימות כדי שאוכל להתחיל את המנגינה?" "לא ידעתי!" השיבה נעמה. "אבל שחזרתי בראש שלי את האימונים הבלתי פוסקים שעשית בבית על כל קטע וקטע מההופעה של הקונצרט, והתחלתי לבצע את התנועות שחזרת עליהן בבית, בתקווה שתיזכר בקטע ששכחת..." "ואו זה מדהים!" השיב דניאל בהתרגשות, "את הופעת בשבילי כמו מלאך ברגע הנכון..."

המנצח שעמד סמוך לדניאל התערב בשיחה ואמר לדניאל: "היא באמת עשתה עבורך תנועות, אבל לא היו אלו התנועות עבור המנגינה ששכחת. אלא עצם העובדה שהיה לה האומץ לעלות על הבמה מול כל הצופים כדי לסייע לך ברגע האמת, זה היה הדבר שנסך בך את הביטחון והזכיר לך את המנגינה הנשכחת" "... אבל לי יש שאלה אחרת, נעמה!" נשמע קולה של האם המרוגשת שעלתה על הבמה. "מאין היה לך האומץ לקום מהמקום, לעלות על הבמה, להתעלם מכל הצופים ולהיות מרוכזת אך ורק בעזרה לדניאל? אני לא יודעת אפילו אם לי בעצמי יש אומץ לעשות דבר כזה!" "ראיתי שדניאל בלחץ", אמרה נעמה. "ולכן המטרה היחידה שלי הייתה לבוא ולסייע לו בזמן המצוקה שלו כדי שיוכל להמשיך את הקונצרט. האנשים שמסביב? לא שמתי לב אליהם אפילו, מבחינתי הם לא היו קיימים" "...ואני אוסיף עוד משהו", אמרה האם. "האמונה שהאמת בדניאל, שהוא יכול להמשיך ולנגן אף על פי שההופעה נקטעה בשיאה, היא זאת שהעניקה לו את הכוחות

להמשיך אותה עד הרגע האחרון, כי אמונה שאנו מאמינים במישהו, גם ברגעים הקשים, יכולה תמיד להזכיר לו את המנגינה הנשכחת ולהעלות אותו על דרך המלך *!"!

לפעמים האנשים שמולנו נמצאים בסיטואציה של קושי או משבר. אם אנו מאמינים בהם, עלינו לדעת שהאמונה שאנו מעניקים להם יכולה לעזור להם להתגבר על המשבר. לכן לפעמים תנועה קטנה, הבעת אמון, יכולה לעזור לאדם שבו אנו מאמינים, לצלוח את הקושי ולחזור לדרך המלך.

ככה אומרים תודה (עוז ארבל)

מחשבות רבות התרוצצו בראשו של פרופסור אילן באומל בימים שקדמו לפרישתו מהעבודה. שנים שהוא מלמד וחוקר מוביל בתחום ההנדסה הגנטית. רבים מהפירות והירקות שעייטרו בססגוניות שווקים רבים ברחבי העולם, הגיעו אחרי שנים של מחקר ועבודה מאומצת שלו. כעת, בגילו המתקדם, החליט פרופסור באומל שהגיע הזמן לתלות את חלוק המעבדה שלו ולהעביר את המושכות הלאה, לדור הצעיר.

בין כל המחשבות שהתלוו לפרישתו, אילן לא חשב לרגע על האפשרות שביתו יהפוך למחסן ענק עבור כלי בית, תמונות ושלל עציצים – שנשלחו אליו כמתנות לרגל פרישתו. בכל כמה דקות נשמעה דפיקה על הדלת, ובפתח ניצב שליח מחנות ובידו חפץ עטוף בנייר צלופן מסנוור. השליח היה מדקלם איזה טקסט ומוסר בלבביות את המתנה. אחרי שהטקס חזר על עצמו כמה פעמים, הפסיק אילן לגשת לפתוח את הדלת והשאיר את המלאכה לרעייתו שרה".

איגוד החקלאות מוסר לך את תודתו העמוקה על התרומה והסיוע לאורך השנים", חזרה שרה על דבריו של השליח והניחה פריט נוסף על השולחן העמוס. שרה הרגישה בקוצר הרוח של בעלה וניסתה להפיג אותו במעט". הם בסך הכול רוצים להגיד תודה, אילן!" היא אמרה לו ברכות, "למה אתה לוקח את זה כל כך קשה?" "ככה לא אומרים תודה!" ענה בנחרצות.

עם הימים הלך ופחת קצב הדפיקות בדלת, ואילן התפנה להתחיל בצעדים הראשונים של שגרת חייו החדשה. הדבר הראשון שעשה היה פינוי כל המתנות אל פינה אפלה ומרוחקת מתחת למדרגות. 'ככה טוב יותר', אמר לעצמו בסיפוק כשסיים להחזיר את הסלון לקדמותו. כשהעביר את העציצים לחצר, הוא נתקל בשקית קטנה ובה כמה זרעים שלא ראה מימיו. הסקרנות גברה עליו, הוא החזיר את הזרעים הביתה ושתל אותם בעציץ ישן שהיה במטבח. לצד חייו שהלכו וקיבלו את צורתם החדשה מיום ליום, הזרעים המיוחדים ששתל החלו גם הם להתעורר לחיים. אילן עקב אחריהם בדריכות, וככל שצמיחתם התקדמה מצא את עצמו נפעם יותר ויותר. זה פשוט לא ייאמן! זה מדהים! הצמח שהלך ועלה מן העציץ הישן היה מרהיב ביופיו. כמי שכל חייו התעסק בהנדסה גנטית בצמחים, אילן היה בטוח שהזרעים שקיבל טופלו היטב באחת המעבדות לפני שהגיעו אליו. הוא החליט לגלות מי אחראי לפלא הזה שצומח במטבח שלו". לא שמתי לב, אילן", ענתה לו

שרה, "אני לא זוכרת מהיכן הגיעה כל מתנה, ובכלל - למה זה פתאום אכפת לך כל כך?" אילן לא ויתר. הוא התקשר לכל חנויות העציצים באזור וביקש לדעת מי שלח אליו את הזרעים המיוחדים, אולם שום חנות לא ידעה על מה הוא מדבר. למזלו של אילן, שרה אשתו שמרה את כל פתקי הברכה שצורפו למתנות. אילן ישב במשך שעות וקרא בהם, מנסה למצוא רמז לזהות השולח המסתורי. כמעט בכל הפתקים כיסה לוגו ענק של חברת המשלוחים את רובו של פתק הברכה, לידו מצטופפות להן כמה מילים חלולות. 'זה בדיוק מה שעצבן אותי', חשב לעצמו אילן. כשהצטרפה אליו שרה כדי לעזור למצוא את השולח, אילן לא התאפק - הוא הציג לה מדי פעם פתק שכזה ושאל בעצבנות: "ככה אומרים תודה?! לפתע נתקל אילן בפתק תכול, בלי לוגו ועם כתב יד צפוף. 'שלום אילן, שמח איתך על השלב החדש בחיים, אם כי אני קצת עצוב וחושש מכובד האחריות שעוברת אל כתפינו. רציתי להודות על האמונה שלך בי, אף על פי שנכנסתי לתחום כסטודנט צעיר. רק בזכות הליוי והסבלנות, הדאגה והאכפתיות שלך, הגעתי למקום שאני נמצא בו היום. אני זוכר זאת בכל יום ומודה על כך מאוד. תלמידך - שי האובר. נ"ב: התאמצתי הרבה בשביל הזרעים שבשקית, מקווה שתאהב. כל העבודה שהשקעתי, הגיעה בעצם ממך...' אילן הגיש ביד רועדת את הפתק אל שרה. שרה קראה במהירות, חייכה ואמרה - "ככה אומרים תודה *!"

פרשתנו פותחת במצוות הבאת הביכורים, אליה מתלווה מצוות מקרא ביכורים. כשאדם מביא את פרי עמלו לבית המקדש ומודה לקב"ה, הוא מוסיף משמעות למעשה שלו ומחבר אותו להכרה בטוב השופע של הקב"ה לעם ישראל במשך כל הדורות. וכך גם מעשה פשוט לכאורה מתעלה והופך חלק מהמהלך הא-לוקי בעולם.

ליוי צמוד (מלאכי לביא)

מייקל פתח את הבית חרישית, מקווה שכולם כבר ישנים. השעה הייתה שתיים אחר חצות. הוא איחר בשלוש שעות אחרי השעה שאביו דרש ממנו לחזור הביתה לאחר שבילה עם חבריו. עיניו של מייקל הביטו סביב, ואנחת רווחה שקטה יצאה מפיו כשהבחין בשטח הריק - כולם אכן ישנים. הוא נשכב על מיטתו בכבודות. בעוד חמש שעות הוא כבר צריך לקום ללימודים, אם רק יצליח ...

בפעם הבאה שפקח את עיניו ראה את אביו יושב על כיסא ליד מיטתו. הוא התיישב במהירות על המיטה ושפשף את עיניו במהירות. "אבא? מה השעה?" "אחת בצהריים". אבא שלו נעץ בו מבט מאוכזב: "שוב יצאת עם חברים וחזרת מאוחר!" הוא קבע, יודע שהוא צודק. "דיברנו על הנושא הזה כמה פעמים, נכון? אסרתי עליך לצאת עד שעות מאוחרות כל כך". "בסדר, אבא", אמר מייקל, חותם את דבריו בפיהוק מבטל. "המורה שלך התקשר אליי". אמר אביו בכעס. "אופס". מייקל, שכבר התרומם מהמיטה, התיישב בתנופה מול אביו. "מה הוא אמר?" "שהציונים שלך במגמת ירידה". האב קיצר את שיחתו עם המורה למילים קצרות, מוסיף כמה משלו: "אם לא תתפוס את עצמך ותהיה רציני, בשנה הבאה לא תתקבל לאוניברסיטה!"

פניו של מייקל התכרכמו. המטרה שלו במשך כל שנות התיכון הייתה להתקבל לאוניברסיטה נחשבת. הוא לא יכול להרוס את סיכוייו דווקא בשנה האחרונה והקובעת. אבא שלו הבחין בהבנה ובהשלמה שעלתה על פניו של מייקל". מהיום אתה לא יוצא בערבים. שנינו יודעים עד כמה חשוב שתמשיך בלימודים, נכון?" "כן". מייקל הנהן בעגמימות. "אבל אני רוצה לצאת". "אבל אתה מבין שזה לא טוב לך, נכון?" אביו בירר בקוצר רוח קל". עכשיו אני אומר לך חד משמעית - אם אמצא אותך יוצא עוד פעם בלילות, איאלץ להעניש אותך" "טוב". מייקל התרומם בעצלתיים מהמיטה. הוא ידע היטב שיהיה לו קשה לא לצאת בערבים. בדיוק הערב הם קבעו חגיגה רצינית, לרגל תחילת עונת המבחנים... יהיה לו קשה מאוד לוותר עליה. ואכן, הוא לא ויתר על היציאה. עוד באותו ערב, שעות ספורות לאחר אזהרתו של אביו, הוא המרה את פיו ויצא מהבית עם חבריו. כשחזר באחת בלילה, המתין לו אביו מעבר לדלת". קבענו משהו". קולו של האבא היה מאוכזב, "סליחה אבא". מייקל מלמל והביט על אביו שחסם את הכניסה לבית. "אני... יכול להיכנס" "כן? לא". אבא שלו אמר קצרות והניח תיק גב בין ידיו של מייקל. "תחשוב קצת על מה שעשית, כשתבין את חומרת המעשים שלך ואת חוסר ההיגיון שבהם – תחזור". מייקל הביט באביו בעלבון והסתובב אחורנית.

במשך שלושה ימים הוא סובב ברחובות. בתחילה חש רק כעס. כעס ועלבון, אך ככל שעברו השעות ושכך כעסו, התחיל להבין את אביו שבסך הכול רצה את טובתו. הוא בהחלט היה צריך את הניעור הזה כדי לתפוס את עצמו ברצינות. הרי כולם יודעים שהשאיפה שלו היא להתקבל לאוניברסיטה יוקרתית, אך עם ציונים כמו שהוא מקבל כעת – אין לו סיכוי. "תודה אבא", הוא מלמל לעצמו. "עשית את זה לטובתי. סליחה". לפתע חש חיבוק עוטף את גופו הוא סובב את ראשו אחורה. עיניו נפערו כשהבחין באביו. "אבא? מה אתה עושה כאן עכשיו" "כן. זה אני!" אבא שלו חיך ונשק על ראשו. "אומנם קיבלת עונש ויצאת מהבית. אך כל עוד לא היית בבית, הייתי מאחוריך. גם אני לא הייתי בבית"

"* ושב השם א-לוקיך את שבותך" – אף שעם ישראל הם אלו שחטאו, ובשל מעשיהם חרב בית המקדש והם יצאו לגלות, הרי שהקב"ה נמצא איתם גם בגלות, ואין מנוחה לשכינה עד שעם ישראל יתפכח וישוב חזרה למצבו הטוב.

נקודת המוצא (איתמר מאיר)

השמיים היו מלאים בעננים, ואפילו אור הירח לא נראה ברקיע כאשר הלוחמים החמושים, טיפסו במיומנות מעל גדר הארמון. היה ניכר שהם מכירים היטב את השבילים ויודעים בדיוק את מיקומי השומרים, שנוטרלו במהירות מעוררת השתאות. קבוצת הלוחמים נכנסה למסדרונות הארמון והחלה עושה את דרכה לקומה השלישית, שם שכנה הסוויטה המלכותית של המלך אוריון. הם היו רגועים ובטוחים שהניצחון שלהם מובטח בעוד רגעים ספורים. הם פתחו בשקט את הדלת ופרצו פנימה, מחפשים בעיניהם את המלך שאמור להיות שקוע בשינה עמוקה במיטתו, אך הופתעו לראות אותו יושב בחושך על הכורסה בפינת החדר". חיכיתי לכם, ידעתי שתגיעו..." אמר המלך בשלווה, "אני מאוכזב מכם,

אבל אני מבין מדוע אתם עושים זאת. פחדתם שאיבדתי את יכולתי לשלוט כמלך והמדינה נמצאת בסכנה. אך זה לא המצב, אתם צריכים להבין זאת!" שר הצבא ליאון, שעמד בראש הלוחמים, התקרב אל המלך ואמר: "זמן עבר, אוריון. הגיע הזמן להחליף אותך, המדינה הזאת זקוקה לשינוי!" המלך הנהן בראשו בהסכמה והשיב: "שינוי אכן דרוש, לא דרך כוח. תן לי להראות לך משהו..." "מדוע אתה מנהל איתו משא ומתן בכלל?" התפרץ לשיחה שר התחבורה מיגל". קדימה, בואו נעצור אותו עכשיו!" "אתם לא יכולים לעשות זאת", אמר המלך בשלווה והחוה בידו לעבר הווילונות הכבדים. "מאחורי הווילונות נמצאים לוחמי יחידת המשמר שלי, הם כפולים מכם מבחינה מספרית ולוחמים מיומנים. לא הייתי ממליץ לכם לנסות להילחם איתם פנים אל פנים..." המלך עוד לא סיים את דבריו והלוחמים הגיחו מבין הווילונות דרוכים לקרב והקיפו את חברי הקבוצה. שר הצבא הביט סביבו במבט אבוד ושאל: "מה רצית להראות לי, אדוני המלך?" המלך קם ממקומו ופתח לפני קבוצת המורדים תיבת עץ עתיקה שהייתה מלאה במסמכים סודיים, מפות ותוכניות. הוא פתח מגירה ושלף ממנה מכתב, חתום בחותם המלכותי של המדינה השכנה, שהייתה אויבת הממלכה. "לפני חודשים אחדים קיבלתי את המכתב הזה מהמלך של המדינה השכנה, שהוא אויבנו הוותיק. הוא הציע לי ברית סודית: לשתף פעולה בהפלתכם לאחר המרד, ולאחר מכן לחלק את הממלכה בינינו. ידעתי על המרד שלכם, אך בחרתי להמתין ולראות מה תעשו. המבחן האמיתי היה אם תשתמשו בכוח או תשכילו להיכנע ולקבל עליכם את שלטוני."

המורדים היו המומים. שר הצבא ליאון, שהבין את גודל הטעות, השפיל את ראשו. הוא נפל על ברכיו לפני המלך ואמר: "סלח לי, מלכי היקר. אני מודה ומתוודה כי טעיתי בשיקוליי. המרד היה שגיאה חמורה, ואנחנו נישאר נאמנים לך עד סוף חיינו!" המלך אוריון הביט בליאון ואמר: "אתה היית חברי הטוב ביותר, ליאון. אני יודע שהרצון שלך לא היה רע. קום. אני סולח לך ולכל שאר חברי הממשלה המורדים. אך זכרו היטב: הפעם בחרתי לסלוח, לא תמיד תהיה סלחנות. מעתה, ברגע שתקבלו עליכם לא לערער אחרי שלטונו של המלך, להסכים עם דברים גם כאשר אתם לא מבינים אותם, תוכלו לראות כיצד עם יותר חוכמה ושיתוף פעולה אנחנו נוכל לפתח את הממלכה מחדש, לנצח את האויבים שלנו ולעלות על דרך חדשה של שגשוג ופריחה!"

אחריו ניגשו בזה אחר זה כל חברי הממשלה וביקשו את סליחת המלך. האחרון שבהם היה יועצו של המלך, אדור. הוא השפיל את עיניו בבושה, והמלך הביט בו במבט נוקב וכעוס. "אני רוצה לומר לך שאני ממש מתקשה לסלוח לך", אמר המלך. "דווקא אתה, כאחד המנהיגים הכריזמטיים והעוצמתיים בכל חברי הממשלה, היית כה משוכנע שאיבדתי את כוחי ואת כישורי להנהיג את הממלכה? רק בגלל הקרבה הרבה שלך אליי, הצלחת לגייס את התומכים מחברי הממשלה כאדריכל של ההפיכה הזאת..." אדור נפל לרגליו של המלך והתחנן בדמעות: "אדוני המלך, אני מבטיח לך שלא אפקפק בך עוד לעולם. אני מקבל על עצמי את מלכותך לכל ימי חיי, מבטיח לזכור לנצח את הטעות שעשיתי ולקבל על עצמי אות קלון. העיקר שתסלח לי על הטעות המרה שעשיתי!" שקט

כבד שרר בסוויטה המלכותית. המלך חשב במשך כמה דקות ולבסוף הניף את ידו בסלחנות ואדור מחה את דמעותיו. הוא וכל חברי הקבוצה ידעו שאת נקודת המוצא הזאת – סליחתו של המלך – הם לא ישכחו לעולם * .

אחד הדברים שמאפיינים את ראש השנה הוא המלכתו של הקדוש ברוך הוא עלינו. ביום הראשון בעשרת ימי תשובה אנו מכירים בכך שעד כה לא באמת הערכנו מספיק את מלכותו של השם, ואולי חלילה מרדנו מתוך מחשבה שנסתדר טוב יותר בכוחות עצמנו. אנו באים ומכריזים בלב שלם כי השם הוא המלך, ואנחנו בטוחים וסמוכים שכל מה שהוא עושה אך ורק לטובתנו הוא עושה, ומתוך הכרה זו אנחנו נעשים ראויים לסליחה ומחילה על טיפשות העבר.